

ANNA
SAVAS

NADĚJE
VNÁS

ROMÁN

**NADĚJE
V NÁS**

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe AG, Köln

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Kremzow, 2023
Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3370-5 (pdf)

Anna Savas

NADĚJE V NÁS

přeložila Šárka Kremzow

*Pro mámu,
protože jsi ta nejsilnější žena, kterou znám,
a protože jsi ze mě udělala člověka, jakým jsem.*

*Pro Christinu,
protože jsi část mě
a bez tebe to nejsem já.*

*Pro Jana,
protože tu pro mě vždycky jsi.*

*Pro babičku,
protože jsi ta nejlepší babička na světě.*

NADĚJE V NÁS

PLAYLIST

Someone To You ● BANNERS
exile ● Taylor Swift, Bon Iver
Falling ● Harry Styles
Tell Me That You Love Me ● James Smith
High Hopes ● Panic! At the Disco
Let You Down (Piano Version) ● Tommee Profitt
You Are The Reason ● Calum Scott
Perfect Imperfect ● Declan J Donovan
Don't Give Up On Me ● Andy Grammer
Be Here For You ● Sam Tinnesz
Can You Hold Me ● NF, Britt Nicole
You Should Be Sad ● Halsey
Paralyzed ● NF
In My Veins ● Andrew Belle
If You Love Her ● Forest Blakk
In My Blood ● Vitamin String Quartet
Hold Me While You Wait ● Lewis Capaldi
Arcade ● Duncan Laurence
WITHOUT YOU ● The Kid LAROI
Always ● Isak Danielson
Fix It to Break It ● Clinton Kane
A Little Bit Yours ● JP Saxe
Quite Miss Home ● James Arthur

PROLOG

Ella

Vždycky jsem si myslela, že spřízněná duše a láska by se měly vnímat jako oddělené pojmy.

Můj názor na věc se v podstatě vlastně nezměnil. Člověk může mít spřízněnou duši, a přesto milovat někoho jiného. Jen já... Já to nedokážu.

Mým problémem bylo, že jsem měla strach. A ze strachu jsem byla tak slepá, že jsem se zdráhala vidět to, co bylo tak zjevné.

Problémem bylo, že jsem mistrem v potlačování vlastních emocí. A těch jeho také.

Dalším problémem bylo, že to, co člověk nechce vidět, jednoho dne údajně zmizí, pokud tomu člověk dostatečně dlouho nevěnuje pozornost.

Takže ano, člověk může mít spřízněnou duši a zároveň milovat někoho jiného.

Mnohé to ulehčuje. Člověk není tak zranitelný, své srdce rozdělí na dvě části a nikdy nepodstupuje riziko, že mu ho někdo zlomí celé. Protože tvá spřízněná duše ti tvé srdce nikdy nezlomí.

Pokud se ale člověk zamiluje do někoho, kdo ho zná lépe než on sám, riskuje tím všechno.

Proto je snazší to nevidět. Potlačovat to. Být slepý.

Až do chvíle, kdy se všechno rozpadne.

1. KAPITOLA

Ella

Prsty mi kmitaly po klávesnici, písmeno stříдалo písmeno, slova plnila jednu stránku za druhou. Ticho noci bylo mým hnačím motorem. Slyšet byla jen melodie mých prstů dotýkajících se klávesnice. Povzbuzovala mě, abych pokračovala, a s každým písmenem, s každým slovem, s každou stránkou získávaly mé postavy zřetelnější obrysy. Žily, dýchaly, cítily.

Psala jsem jako posedlá. Termín odevzdání se nezadržitelně blížil. Nezbyvalo už ani čtyřicet osm hodin. Bylo už příliš pozdě, ale byla to jen moje vina. Ten, kdo tři dny před odevzdáním rozhodí polovinu děje, by měl počítat s tím, že bude mít nedostatek času.

Ne že bych už teď potřebovala mít celý děj, ale nemohla jsem skutečně psát, pokud jsem neměla alespoň hrubé body. A když jsem je změnila, no jo... pak jsem měla problém.

Rozsvítil se mi telefon, ale ignorovala jsem ho. Vee musí ještě pár minut počkat.

Rychle jsem se podívala na počet slov a stran a na tváři se mi rozšířil spokojený úsměv. No, alespoň mám minimální počet znaků pro ukázkou.

Dokončila jsem kapitolu s nejmizernějším zvratem děje, který si člověk pro ukázkou new adult milostného románu může představit, otevřela jsem zprávy s Vee přes webovou verzi aplikace WhatsApp, zkopírovala jsem kapitolu, kterou jsem právě napsala, a poslala ji.

Já 04:03:

Tady prosím. Jestli se ti to nebude líbit, jdu umřít. 🤖

Vee 04:04:

Přestaň kňourat, určitě je to skvělý! Jdu číst.

Neklidně jsem se kousla do spodního rtu, zatímco jsem čekala, až mi Vee řekne, jestli jsem to podělala, nebo ne.

Možná jsem na tomhle stipendiu citově lpěla až moc. Bylo absolutně nepravděpodobné, že bych ho získala. Ale nemohla jsem tu šanci ignorovat. Ne, když Faerfaxská univerzita změnila podmínky pro stipendium oboru *Kreativního psaní*.

Po dokončení střední školy jsem se už o stipendium ucházela, protože mým rodičům chyběly peníze na studijní poplatky a já nezískala studijní půjčku pro studium oboru s napůl dobrou šancí na práci. Tehdy mě nepřijali.

Pak jsem si namluvila, že studovat nepotřebuju, že i bez titulu dokážu jít za svým snem a stát se spisovatelkou. Že jsem dost dobrá, abych to zvládla i bez pomoci.

Nezvládla jsem to.

Uběhly tři roky a dnes nejsem ani o krok dál, než jsem byla po střední škole, proto jsem dlouho neváhala, když jsem se dozvěděla, že stipendium pro *Kreativní psaní* už nezávisí na mých známkách, ale na mém spisovatelském talentu.

Kdo měl peníze a nepotřeboval stipendium, nemusel absolvovat přijímací řízení, alespoň ne takové jako já. Těm, kteří nebyli odkázáni na charitu druhých, stačila klasická žádost

o přijetí. Kdo se ale ucházel o vytoužené stipendium, musel odevzdat nejen řadu básní nebo slam poetry a krátkou povídku, ale musel také poslat i ukázkou románu.

U obou těchto ukázek jsem seděla po dobu minulých týdnů a před třemi dny jsem začala znovu od začátku, protože mi na první verzi připadalo něco špatně. Nová verze se mi zdála lepší, ale jen proto, že jsem měla dobrý nápad, se můj spisovatelský styl nemusel líbit grémiu, které uděluje stipendium.

Instinktivně jsem povytáhla ramena. Kdyby Vee věděla, že už se znovu skoro utápím v pochybách, byla bych o hlavu kratší.

Poznaly jsme se přes instagram už před dvěma lety. Oproti mně měla už o pár kroků náskok a vydávala *dark romance* bez nakladatele. Všechny její knihy jsem zhltna během chvilky a napsala jí, aniž bych si dělala hlavu z toho, jestli mi odpoví. Ale ona odpověděla, a tak nějak jsme se staly kamarádkami. Od té chvíle neuběhl ani den, kdy bychom si nenapsaly a neposlaly si k přečtení naše nejnovější texty.

Je opravdu praktické, když s vámi někdo může číst v reálném čase. Někdy je to ovšem absolutní peklo, když člověk na odpověď čeká a čeká a možná u toho trochu ztrácí nervy.

Když se na obrazovce konečně objevila její odpověď, s úlevou jsem si oddechla.

Vee 04:17:

To mi přece nemůžeš dělat! Tohle má být konec ukázky?
Musí tě vzít už jen proto, abys ten zvrat mohla rozuzlit!

Já 04:18:

Můžu to teda odeslat? 🤖

Vee 04:18:

Můžeš! Udělej to! Hned! 😊 Než si to zas rozmyslíš!

Začala jsem se červenat, protože měla pravdu. Musela jsem to udělat hned, jinak bych se znovu ztratila ve svých pochybách, a nakonec bych se pak o stipendium vůbec neucházela. A to nejde. Rychle jsem otevřela mailovou schránku a odeslala podklady žádosti.

Všechno bude v pořádku. Jestli jsem tomu sama nevěřila, mohla jsem si ušetřit stres za poslední dobu. Za pár týdnů dostanu příslib ke stipendiu. Na podzim pak začnu studovat a jednou budu konečně připravená vypustit své příběhy do světa. Stane se to. Jen tomu musím pevně věřit.

Já 04:33:

Tak jsem to udělala, jdu umřít.

Vee 04:34:

Ne, to nedělej! Musíš jít, čeká tě let! Mason už na tebe určitě čeká... 😞

Můj budík začal zvonit, jako kdyby čekal na rozkaz. Bylo pět minut po půl páté. Bylo ještě příliš brzy, a zároveň příliš pozdě.

Se zívnutím jsem vypnula budík, moje záda na protest zakřúpala a krkem mi projela bodavá bolest. Nespala jsem celou noc a ani jsem si toho nevšimla. Teď, když pominulo napětí a adrenalin odezněl, zaplavila mě únava. Ale na to, abych se doplazila do postele a spala, už bylo pozdě.

S vyčerpaným povzdechem jsem vstala, vylovila z šatní skříňě spodní prádlo a šaty a odešla jsem z pokoje.

Když jsem vešla do obývacího pokoje, už vycházelo slunce. Oranžové sluneční paprsky už nahmatávaly okenní římsu, malovaly stíny na hřbety knih, které se k sobě tiskly ve vysokém regálu.

Nad Jamieho klavírem poletovala vzduchem drobná prachová smítka, která byla viditelná jen díky slunci, a mé květiny,

keré jsem umístila prakticky na každou volnou plochu pokoje, se natahovaly vstříc světlu.

Tiše jsem se kradla obývacím pokojem, kolem svého oblíbeného čtečního koutku, proutěného křesla, které se pohupovalo zavěšené do stropu, a šla jsem do koupelny.

O dvacet minut později jsem byla oblečená, měla jsem sba-lenou tašku a svůj laptop uložený v batohu. Ještě jednou jsem zkontrolovala, jestli mám opravdu všechno, prohlédla jsem si znovu datum letenky ve svém telefonu a vyšla z pokoje. Právě ve chvíli, kdy jsem chtěla odejít z bytu, mě zastavil Jamieho temný, lehce hrubý hlas.

„Kam jdeš tak brzy?“

Vyděšeně jsem vyjekla, protože jsem s ním v tuhle dobu nepočítala, a otočila se k němu. Stál ve dveřích svého pokoje, rozčuchané vlasy mu trčely do všech směrů, jeho tmavě modré oči byly skleněné. Musela jsem se usmívat. Ještě napůl spal.

„Tenhle víkend trávím u Masona,“ připomněla jsem mu.

Jamie protáhl obličej a se zívnutím se odvrátil. „Správně. Něco takového tam bylo. Tak to potom přeju dobrý let.“

„Díky. Hej, Jamie, počkej,“ zastavila jsem ho a on se ke mně s tázavým výrazem ve tváři znovu otočil. „Uděláme si v neděli, až se vrátím, zase filmový večer? Od posledního uběhly už věky věků.“

Rty se mu protáhly v široký úsměv, na jeho pravé tváři se objevil dolíček. „Jasně, ale jen pokud taky objednáme pizzu.“

Potutelně jsem se usmívala. „Myslím, že to bychom mohli zvládnout. Uvidíme se v neděli.“

„Ahoj v neděli, Ello.“ Do jeho hlasu se vkradl hřejivý podtón a jeho úsměv se ještě zvětšil.

Opětovala jsem ho a dvakrát si poklepala na nos, protože to jsme dělali vždycky, když jsme spolu byli sami a loučili se. Už jsem si nevzpomínala, kdy a proč přesně jsme s tímhle malým rituálem začali, ale za ty roky už se stal zvykem.

Jamie gesto zopakoval a mě zaplavil hřejivý pocit. Pak jsem odešla z bytu.

• • •

Když jsem dorazila do Dallasu, panovalo nezvyklé horko, i když bylo ještě brzy. Našla jsem si taxi a sdělila řidiči Masonovu adresu. Zatímco se auto proplétalo dopravou, zaplavovala mě směsice radostného očekávání a napětí.

Už uběhlo skoro pět týdnů, co jsme se Mason a já naposledy viděli. Od doby, co se mě zeptal, jestli se k němu nastěhuju, a já odmítla, to mezi námi bylo zvláštní. Nejprve byl našťvaný, pak zraněný. Rozuměla jsem tomu. Opravdu ano. Ale nic to nezměnilo.

Neodmítla jsem z toho důvodu, že bych ho nemilovala nebo s ním nechtěla být. Chtěla jsem to všechno, celý balíček. Ale v tu chvíli bylo příliš důvodů pro to, abych ve Faerfaxu zůstala. Ještě jsem nebyla připravená, abych za sebou svůj život nechala. Své přátele, Jamieho, své sestry, a především svou mámu. Nemohla jsem. Ne poté, co se moji rodiče teprve před několika málo měsíci rozešli.

Rozhořčeně jsem myšlenku na rodiče zastrčila do nejtemnějšího koutku své mysli. V poslední době jsem si toho od svého otce nechala líbit až moc. Tenhle víkend o něm nebudu přemýšlet. Ne o něm a už vůbec ne o jeho selhání.

Když auto konečně zastavilo před moderním výškovým domem, ve kterém Mason bydlel, s přemýšlivým úsměvem jsem zaplatila řidiči taxi a vystoupila. Pátravě jsem se rozhlížela, nikde jsem ho ale neviděla, a rostl ve mně náznak zklamání. Občas na mě čekal před domem, hlavně když jsme se předtím dlouho neviděli. To, že mě nevyzvedl z letiště, nebyla žádná věda. Nemá auto a byla by hloupost platit za dvě cesty taxíkem nebo Uberem, ale bylo by opravdu hezké, když na mě teď čekal.

Vlastně to bylo hloupé, přece jen nás teď dělilo jen pár pater, ale přesto... Byl by to první krok k našemu dřívějšímu my. Znamení toho, že mi promínl.

Sice rozumím tomu, proč chceš zůstat, ale ty mi taky musíš rozumět. Myslel jsem si, že se konečně posuneme dál.

Masonova slova se nezapomenutelně vpálila do mé paměti a moc jsem si přála, abych mu mohla dát jinou odpověď. Tu jsem mu ale nedala a už to nešlo vzít zpět.

Zahnala jsem myšlenky na náš rozhovor, vstoupila do budovy a přátelsky pokývla na staršího muže, který právě vyšel z výtahu, než jsem do něj sama nastoupila. Trvalo skoro věčnost, než jsem konečně dorazila do dvanáctého patra. Když jsem zaklepala na Masonovy dveře, cítila jsem tlukot srdce až v krku.

Prosím, ať se tenhle víkend nehádáme. Prosím, ať je všechno v pořádku. Nechci se zase hádat.

Znovu jsem zaklepala, ale za dveřmi bylo mrtvolné ticho. Nepohnulo se nic a nikdo. Když jsem na dveře klepala potřetí, rostl ve mně vztek. Pracně jsem ho spolkla.

Nechci se hádat. Nebudu se rozčilovat, protože zaspal a neslyší mě.

Pokusila jsem se naposledy zaklepat a chtěla jsem zrovna vytáhnout telefon z kapsy, abych mu zavolala, když se dveře konečně rozrazily. Mason vypadal tak vynervovaně, že jsem sebou cukla.

„Co je?“ vyštěkl, pak mě poznal a byl rázem bílý jako stěna. „Do prdele, Ello, co tu děláš?“

„Co si tak asi myslíš, že tu dělám?“ snažila jsem se o úsměv, bojovala jsem se vztekem a prohrávala. Očividně jen nezaspal. Zapomněl na mě.

„Vždyť jsi chtěla přijet až další víkend.“ Díval se na mě tak vyčítavě, že můj bytí polovičatý úsměv vmžiku zmizel.

„Ne. Chtěla jsem přijet tenhle víkend. Jak to stojí na letence, kterou jsme kupovali společně, když jsi u mě byl naposledy.“ Protáhla jsem se kolem něj a vešla do bytu. Rozhodně se

nebudeme hádat na chodbě. „Vzpomínáš? Řekl jsi, že celý další měsíc nemáš čas, protože máš spoustu práce v kanceláři. Proto jsem měla přijet už tenhle víkend.“

„Fuck!“ vyrazil ze sebe Mason. „Na to jsem naprosto zapomněl.“

„Ale neříkej,“ odpověděla jsem, nicméně myšlenkami už jsem byla mimo. Něco bylo jinak. Rozhlédla jsem se kolem, ale každý kus nábytku stál přesně na tom samém místě jako minule. Všechno bylo jako vždy. A přece jen... Něco bylo jinak.

„Opravdu mě to mrzí. Mohl bych tě pozvat na snídani? Jako omluvu? Jen si na sebe něco obléknu, pak můžeme vyrazit.“ Mason se přede mě postavil, na své pěkné tváři měl křečovitý úsměv. Jeho blond vlasy byly naprosto rozčuchané.

Pak jsem si všimla cucfleku na jeho krku a pochopila jsem, co tu bylo jinak. Voněl po parfému. Po nesnesitelně sladkém parfému.

Svět kolem mě se začal zpomalovat. Srdce mi vynechalo, pak začalo tlouct rychleji a rychleji a rychleji, a nakonec se rozbilo na tisíce malých střípků. Žaludek se mi sevřel, a pak se dal svět silným trhnutím znovu do pohybu.

To není pravda.

To nemůže být pravda.

Jen si to namlouvám.

Mason by mi něco takového nikdy neudělal

On... *Ne*. On byl jediný, kdo to věděl. Jediný, kdo mě chtěl minulý měsíc uchránit od toho, abych se zhroutila, protože jsem střežila tajemství, jaké by žádná dcera střežit neměla. Jako jediný věděl o tátově poměru. Věděl, jak jsem tím trpěla.

Nikdy by mi neudělal to samé.

Nikdy.

A přece jen...

„Řekni mi, žes to neudělal.“ Hlas se mi zlomil, lapala jsem po dechu, krk jsem měla jako svázaný.

„O čem to mluvíš?“ Mason svažtil čelo, podíval se na mě tak zmateně, že bych mu na chvíli skoro i věřila. Ale jeho pohled plápolal a já ho znala až moc dobře, abych věděla, kdy lže.

Jako v transu jsem se dala do pohybu a spěchala chodbou do jeho ložnice. Slyšela jsem za sebou, jak na mě Mason volá, ale ignorovala jsem ho, nerozuměla jsem, co přesně říkal. Ani mě to nezajímalo. Důležitá teď byla jen jediná věc.

Když jsem rozrazila dveře do jeho ložnice, svět se podruhé zastavil. V jeho posteli ležela tmavovlasá mladá dívka, byla nahá a překrásná. Samozřejmě. Zvedla hlavu, očividně počítala s Masonem, a zbledla, když objevila mě.

Vyrazila jsem ze sebe jen přidušený zvuk. Bolest mě zasáhla tak nečekaně, že jsem se zapotácela. Připadalo mi, jako by mě někdo roztrhl vejpůl. Jako by mě někdo otočil naruby, vnitřkem ven.

Musela jsem pryč. *Pryčpryčpryč*. Hodně rychle.

Otočila jsem se, vrazila jsem do Masonovy holé hrudi a začala vzlykat. Chtěla jsem se kolem něj protáhnout, ale zastavil mě a držel mě pevně, modré oči měl prosebně nasměrované k mé tváři.

„Ello, počkej. Nech mě to vysvětlit. Já...“

„Jak jsi jen mohl?!“ křičela jsem a vytrhla se mu ze sevření.

Bylo mi na zvracení.

Na jeho odpověď jsem nečekala, nezajímala mě. Místo toho jsem ho odstrčila a utekla. Slyšela jsem za sebou kroky, slyšela jsem, jak volá mé jméno, a část mě se chtěla zastavit a rozškrábat mu tvář.

Místo toho jsem oslepená slzami vyrazila z bytu, nestarala jsem se o to, že jsem tam nechala svůj kufřík, a běžela jsem dolů po schodech.

Dvanáct pater. Více schodů, než jsem dokázala počítat. Nemohla jsem čekat na výtah. Tam by mě dostihl. To jsem nemohla dopustit.

A tak jsem klopytala schod za schodem dolů. Pořád dál a dál. Až úplně dolů.

2. KAPITOLA

Jamie

Nevěřicně jsem četl mail, který mi včera pozdě odpoledne přistál ve schránce a který jsem dříve neviděl.

To nemohla být pravda. Museli se splést. Už před pár týdny jsem dostal zamítnutí kompozičního projektu. A teď tu černý na bílém stál příslib. Protože někdo vypadl. Nějaký idiot si nechal ujít šanci svého života.

Vzal jsem do ruky telefon a už začal psát zprávu Elle, když mi došlo, proč nestojí přímo vedle mě a neskáče radostí. Žaludek se mi sevřel. Byla u Masona.

Fuck.

Už jen při té myšlence jsem se málem pozvracel. Mason a já jsme spolu nikdy zvlášť dobře nevycházeli. Což bylo méně překvapivé, pokud člověk uvážil, že jsem zamilovaný do jeho přítelkyně.

Kdybych někdy někomu musel dát radu ohledně lásky, zněla by takhle: *nikdy se nezamiluj do své nejlepší kamarádky.* A v žádném případě se k ní nenastěhuj. Pokud si tedy nelibuješ v bolesti.

Ale teď vážně, takový průser si člověk nepřivodí dobrovolně. Kromě mě samozřejmě.

Sestěhovat se s Ellou po dostudování střední školy byla největší chyba mého života. Čiré mučení.

Ale ona se mě zeptala, jestli bych se k ní nechtěl nastěhovat do bytu nad kavárnou její sestry, a jako jejího nejlepšího kamaráda mě nenapadl žádný opravdu dobrý důvod, proč její nabídku odmítnout. Kromě jedné maličkaté drobnůstky samozřejmě... Že jsem do ní byl beznadějně zamilovaný až po uši.

K tomu všemu jsem tehdy chtěl nutně pryč od svých rodičů, o čemž Ella věděla. Se sestrou zdědily dům po svých prarodičích, za byt se tedy neplatí žádný nájem, a kromě toho leží přímo v univerzitní čtvrti.

Nebyl vůbec žádný důvod říct ne, aniž bych Elle přiznal, že k ní roky cítím něco, co bych vlastně neměl.

A jestli bylo něco, co bych v žádném případě neměl dělat, bylo to tohle.

Na bolest jsem si zvykl. Postupem času se z ní stalo pulzování v mém nitru. Nezbažil jsem se jí, nehledě na to, jak jsem se snažil.

Na začátku jsem doufal, že se to časem zlepší, že mé city k Elle někdy zmizí.

Pozor, spoiler: Nezmezily.

Mezitím už jsem se vzdal jakékoli naděje.

Povzdechl jsem si a nasměroval svou pozornost zpět k mailu, protože přílišné přemýšlení o Elle mi ještě nikdy nepomohlo. Opravdu jsem to dokázal.

Když jsem vzal tentokrát telefon do ruky, opustil jsem Ellin kontakt v telefonu a zavolał Lily. Neznali jsme se ještě dlouho, teprve pár měsíců, ale za tu krátkou dobu se stala člověkem, se kterým jsem chtěl mluvit, když jsem nemohl mluvit s Ellou.

Nejen proto, že byla jediným člověkem, kdo o mých citech k mé nejlepší kamarádce věděl, ale také proto, že nás spojovala

láska ke klasické hudbě. Pokud někdo rozuměl tomu, jak důležitý pro mě tenhle projekt je, pak je to ona.

„Ahoj, Jamie.“ Úsměv, který se zhoupl do Lilyina hlasu, byl slyšet dokonce přes telefon.

„Mám to místo v prázdninovém projektu,“ vypadlo ze mě.

„Moooment. V jakém prázdninovém projektu a proč jsi mi o tom ještě neřekl? Ale ooooh... Jamie, to je skvělý, ať už jde o cokoli! Mám za tebe radost!“

„Díky!“ Zaplavil mě hřejivý pocit a musel jsem se usmívat.

„Na to si musíme připít!“

V krátkosti jsem se podíval na hodiny. „Lily, je půl jedenáctý.“

„No a?“ odfrkla si. „Tak si připijeme kávou. Sejdeme se za půl hodiny u vás v kavárně? Musíš mi všechno povyprávět. Hlavně to, proč jsem o tvém prázdninovém projektu doteď neslyšela.“

„Jasně. Vzdá se tě Julian o sobotním ránu?“

„Julian je od včerejška v Chicagu. Tenhle víkend je na programu velké stěhování,“ připomněla mi s povzdechem. Ani to nemusela vyslovit, přesně jsem věděl, že si dělá starosti, protože se Julianova rodina stěhuje do Faerfaxu a vztah mezi ním a jeho otcem není zrovna jednoduchý. Ironií osudu bylo, že se jeho rodina stěhuje zpět do našeho města a Julian bude během letní stáže bydlet v jejich domě v Chicagu.

„Správně. Oukej, uvidíme se za půl hodiny.“

Rozloučili jsme se a naposledy jsem se podíval na mail. Dokázal jsem to. Opravdu jsem to dokázal.

• • •

Bydlení nad kavárnou mělo spoustu výhod. Kromě polohy v univerzitní čtvrti patřilo k výhodám hlavně Tařino kafe. Nikdo nevařil tak dobré kafe jako ona.

Když jsem přišel dolů, byla v *Happiness* spousta návštěvníků, což nebylo příliš překvapivé. Tara z kavárny své babičky dokázala udělat něco docela zvláštního. Namísto židlí tu byly dřevěné houpačky, které ze stropu visely na silných lanech a znemožňovaly, aby se k sobě devět malých a velkých stolů dalo přisunout. Kavárnu ale neozvlášťňovaly jen houpačky, ale také břečtan, který se plazil po lanech, a další rostliny, které stály na volných místech v barevných květináčích.

Posadil jsem se právě k poslednímu volnému stolu pro dva, když Lily vešla do kavárny a vznášela se. Měla na sobě krémové letní šaty, které zvýrazňovaly její opálenou pleť. Její na růžovo nabarvené vlasy jí ve velkých vlnách padaly po zádech, a když mě objevila, na její tváři se rozšířil zářivý úsměv. Lily byla typem dívky, která se člověku okamžitě zalíbí, která jej přitahuje a do níž se člověk rychle zamiluje.

Na jeden jediný večer jsem doufal, že by mohla být tou, která mě může osvobodit od mých citů k Elle. Jeden jediný večer, který probíhal naprosto jinak, než jsem plánoval. Nakonec jsme se sblížili víc, než jsem kdy doufal. Způsobem, který neměl s tělesnem absolutně nic do činění.

Prudce mi padla kolem krku. „Jsem na tebe tak pyšná!“ Políbila mě na tvář, než mě pustila a ladně se posadila na jednu z houpaček.

„Vlastně jsem toho zas tolik neudělal, jen jsem napsal žádost a poslal tři své skladby.“ Rozpačité jsem si třel nos.

Lily zamítla mé námitky energickým mávnutím ruky. „Ale hloupost. Berou jen ty nejlepší, jsi jedním z nich a hotovo.“

„No... upřímně řečeno někdo odpadl.“

Zasténala. „Jamie, to myslíš vážně? Přestaň se podceňovat. No tak někdo odpadl. No a? Nebudeš jediný, koho nepřijali v prvním kole. Jsi ale jediný, kdo s nimi *ted'* smí spolupracovat. Takže na sebe buď pyšný, zatraceně!“

„Oukej, oukej, uklidni se,“ odpověděl jsem a smál jsem se a Lily se se spokojeným výrazem ve tváři opřela.

Už otevírala ústa, aby něco řekla, když k nám přišla Hannah, studentka, která tady dělala servírku. Objednali jsme si kávu – já silnou černou, Lily latte macchiato s ovesným mlékem –, a když nás Hannah znovu nechala o samotě, Lily se na mě dívala velkýma modrýma zvědavýma očima.

„Takže, co je to za tajuplný prázdninový projekt? A proč jsem o tom nic nevěděla?“

Otočil jsem se. „Protože jsem nepočítal s tím, že získám místo. A nechtěl jsem...“ Odmlčel jsem se, abych našel ta správná slova. Nedokázal jsem to vysvětlit. Věděl jsem jen, že bych v případě odmítnutí nesnesl soucitné pohledy a konejšivá slova.

Lily přikývla. Po její tváři se mihl chápající výraz. „Vím, co tím myslíš. Řekneš mi přesto, o co jde?“

„Jde o filmovou hudbu. Je to něco jako filmový projekt z minulého semestru. Jen tentokrát můžeme skládat hudbu pro film, který nakonec poběží i v kině. Jak přesně to probíhá, ještě nevím, ale to nám na začátku projektu objasní.“ Utichl jsem, když se k našemu stolu znovu vrátila Hannah a postavila před nás dva šálky. „Víš, jak dlouho jsem na takovou šanci čekal?“ řekl jsem, jakmile znovu zmizela. „Když už se tam jednou člověk dostane, tak... Nevím, možná to nakonec nic nezmění. Ale možná přece jen ano. Pořád je to film pro kino a ne jen krátký film, který se točil u nás v kampusu.“

„Už víš, o co ve filmu půjde?“

Zakroutil jsem hlavou. „Nee, to nám řeknou, teprve až projekt opravdu začne.“

„Škoda, ale i tak to zní celkem skvěle.“ Lily zářila radostí, ale pak jí úsměv zmizel a na její tváři se objevila starost. „Jamie... Nevím, kolik času jste si pro ten projekt naplánovali, ale celé to zní celkem obsáhle, a nechtěl jsi tohle léto absolvovat pár kurzů navíc, abys pak mohl dříve dostudovat?“

Připadal jsem si, jako by mě někdo vši silou praštil do žaludku. Žaludek se mi sevřel, cítil jsem, jak se mi odkrvuje tvář. *Fuck.*

Jak jsem na to jen mohl zapomenout? Oba poslední týdny na konci semestru jsem vynaložil vše na to, abych semináře ze sedmého semestru mohl absolvovat o prázdninách, a pak na podzim začal se semináři osmého semestru. Poté co zamítli mou žádost ohledně projektu, jsem to co možná nejvíc upřednostňoval.

Teď už to nemůžu vzít zpátky. Ne poté, co jsem všechny zodpovědné úpěnlivě prosil, abych vůbec směl kurzy absolvovat dopředu. Normálně to o prázdninách vůbec není možné, ale kvůli mně udělali extra výjimku. Být na seminářích celého semestru a zároveň spolupracovat na projektu bylo prakticky nemožné, ale už jsem neměl na výběr. Nemohl jsem odříct ani semináře, ani projekt. Musím dokončit školu dřív.

„Jamie?“ zeptala se Lily opatrně a vytrhla mě z myšlenek.

Povzdechl jsem si. „Jsem v prdeli.“

„Nemohl bys pár kurzů posunout do dalšího semestru?“

„Ne, pokud nemá být ještě nabitější než prázdniny. Po léte mi chybí ještě pár seminářů a navíc je na řadě závěrečná práce.“

„Oukej, to je špatný. Ale zvládneme to. Můžu ti nějak pomoci?“ Lily si zastrčila pramen vlasů za ucho, kolem jejích úst byl vidět odhodlaný rys.

„Můžeš mě poslouchat při nadávání,“ odpověděl jsem s chabým úsměvem.

Natáhla se ke mně přes stůl a štouchla do mě. „V tom máme praxi přece oba.“

Víc než dostatečnou.

„Jamie? Víím, že se ti toho teď děje asi hodně, ale přesto na sebe můžeš být pyšný.“

Přikývl jsem. Jsem na sebe pyšný. Přesto to nemění nic na tom, že jsem vážně v prdeli.

3. KAPITOLA

Ella

Bezcílně jsem bloumala městem. Ani za normálních okolností jsem se zrovna dobře v Dallasu nevyznala, a právě teď jsem neměla ani tušení, kam jdu.

Slzy mi zastřely vidění, nezastavitelně se mi valily po tvářích, aniž bych se snažila si je setřít. Stejně by to k ničemu nebylo. Pořád mi tekly další a další. Nemohla jsem přestat brečet, bylo jedno, jak moc jsem se snažila je spolknout. Nedokázala jsem přestat.

Mason mě podvedl.

V jeho posteli jsem viděla nahou ženu, a přesto jsem tomu nedokázala uvěřit. Ne, já *nechtěla*, protože mě to příliš zraňovalo. Protože jsem nevěděla, co bolí víc. Jestli to, že náš vztah byl pryč, nebo to, že musel skončit zrovna tímhle způsobem.

Srdce se mi sevřelo. Chtěla jsem vyvádět, rvát na něj, praštit ho a nadávat mu. Chtěla jsem mu ublížit. Tak moc. Chtěla jsem mu ublížit, jako on ublížil mně. Chtěla jsem, aby cítil stejnou bolest. Ne, chtěla jsem, aby cítil horší bolest. Má trpět ještě víc.

Ale nebude. Já jsem tou, kdo trpí.

Ztrápeně jsem vzdychla. Všimla jsem si, že na mě lidé zírají, rozpačitě a trapně dotčeně. Klopýtala jsem kolem chodců, aniž bych jim věnovala jediný pohled. Nezajímalo mě, jestli do někoho vrazím nebo kam vlastně běžím.

Pak jsem se ocitla v klidné postranní uličce. Moje nohy to vzdaly a na místě jsem se svalila na chodník. Vyčerpaně jsem se opřela o stěnu domu za mnou a na zádech jsem ucítila studený kámen. Slzy mi pomalu vysychaly. Namísto toho se mi hlavou začaly prohánět myšlenky.

Co mám teď dělat? Kam mám jít? Mám si s Masonem promluvit? Mám se k němu vrátit a přimět ho mluvit? Nechat ho všechno vysvětlit, jak se o to předtím pokoušel?

Chtělo se mi zvracet. Ne. Nemohla jsem jít zpátky. Nemohla jsem se před něj postavit. Aniž bych... Nebyla jsem ani v rozpoložení, abych si dokázala představit, jak bych reagovala, kdybych ho viděla.

Co mám k čertu *dělat*?

Nemůžu tady zůstat, to je jasné. Musím pryč. Let zpátky mě čekal teprve v neděli večer. Nemohla jsem si dovolit ho přebukovat. Ruce se mi třásly, když jsem propátrávala batoh, abych našla telefon.

Sedmnáct zmeškaných hovorů.

Neslyšela jsem ani jedno vyzvánění.

Když mi telefon začal v rukou zvonit, na jeho displeji se objevila Masonova fotografie. Hovor číslo osmnáct.

Doprdeledoprdeledoprdele!

Vyrazil na mně studený pot, srdce mi bušilo tak rychle, že jsem jeho tlukot cítila každou buňkou svého těla. Na okamžik už jsem ten hovor chtěla přijmout. Aby mi něco řekl, ať už mi chtěl říct cokoli. A abych ho pak poslala k čertu.

S roztřeseným tělem jsem se nadechla a hovor odmítla. Zaplavila mě úleva, která byla vzápětí následovaná bodavou bolestí, která mi znovu vehnala slzy do očí.

Jak jen mohl?

Zírala jsem na svůj telefon. Nemám tušení, jak dlouho. Ale trvalo pěknou chvíli, než jsem se znovu sebrala, abych byla schopná někomu zavolat.

Palec mi visel ve vzduchu nad Jamieho jménem. Byl první, komu jsem vždy volala. Vždy. Jen... dnes ne. Nemohla jsem mu zavolat. Místo toho jsem zvolila jiné číslo.

„Ahoj, Ello. Všechno v pohodě? Myslela jsem, že jsi u Masona a...“ Tessa se odmlčela, když jsem zavzlykala.

Krk jsem měla najednou sevřený, lapala jsem po dechu a nevydala ze sebe ani hlásku.

„Ello? Co se děje?“ zeptala se Tessa vyděšeně, ale já jí nedokázala odpovědět. „Ello? Řekni něco, prosím! Když mi nic neřekneš... Ello, naháníš mi strach. Řekni něco. Cokoli.“

„Já... Mason...“

„Co je s Masonem? Co se stalo? Je něco s Masonem? Je mu dobře?“ V Tessině hlase bylo slyšet, že se snažila zůstat klidná, aby mě ještě víc nerozrušila. To si mohla ušetřit.

„On mě... On mě... podvedl,“ vyrazila jsem ze sebe, skoro jsem se na těch pár slovech zadusila.

Tessa zalapala po dechu. „Cože?“

Knedlík v mém krku se zvětšil. Jediné, co jsem ze sebe dokázala vydat, bylo krákoravé „jo“.

„Ten parchant. Ten... Kde jsi? Ello, kde teď jsi?“ zopakovala, když jsem neodpovídala.

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se vzpamatovat. Musela jsem se uklidnit. „Nemám tušení. Někde ve městě. V Dallasu. Já... nevím.“

Tessa chvíli mlčela a pak řekla: „Dobře. Sežeň si taxi nebo Uber a jeď na letiště. O zbytek se postarám, ano?“ Její hlas byl klidný, vyrovnaný, ale věděla jsem, že to v ní vře. Ještě jsme se neznaly ani rok, přesto se Tessa za těch pár měsíců stala jednou z mých nejlepších kamarádek.

Ovšem kvůli tomu jsem jí nevolala. Mám ji ráda, ale zavolala jsem jí proto, že byla jediným člověkem, který mě odsud mohl snadno dostat pryč. Nikdy v životě bych ji neprosila o pomoc. Taková já nejsem. O věci neprosím. A už vůbec ne o letenku, která pravděpodobně stála půl jmění.

Ale věděla jsem, že mi nabídne pomoc, pokud bude vědět, co se děje, a za to jsem se zároveň nenáviděla a styděla.

„Ello? Musíš mi odpovědět, ano? Jeď na letiště. Zavolej mi, až tam budeš, pak ti řeknu, jakým letem poletíš, oukej?“

„Oukej,“ zašeptala jsem. „Děkuju.“

„Od toho jsou tady přátelé.“ Do jejího hlasu se zhoupl hřejivý tón, slyšela jsem její úsměv. Mírný. Milý. „A teď dělej. Šup domů!“

Vyškrábala jsem se na nohy. Má pravdu. Musím jet domů.

. . .

Tessa mě vyzvedla na letišti v Chicagu. Cesta odsud do Faerfaxu trvala skoro tři hodiny. Po celou dobu jsem neřekla ani slovo a ona mě ani nenutila.

Sice na mě tu a tam vrhala ustarané pohledy, zatímco mě vezla domů, ale ani se nesnažila mě přemluvit, abych jí vyprávěla, co už jsem jí stejně řekla.

Pokud někdo rozumí tomu, že právě *nemůžu* mluvit, pak je to ona.

Beze slova mě chytila za ruku a stiskla ji. Opětovala jsem její gesto a zavřela oči. Pak jsem před sebou znovu uviděla Masona. Masona a *ji*.

Tucetkrát se mi snažil dovolat během doby, co jsem čekala, až mi dá Tessa vědět, jakým letem poletím. Ani jednou jsem telefon nevzala.

Tessa zaparkovala vůz na příjezdové cestě před svým domem. Když jsem vystoupila, zhluboka jsem se nadechla

svěžího jarního vzduchu, jako bych se díky tomu snad měla cítit lépe.

Což se samozřejmě nestalo.

„Jdeš?“ Jemně se dotkla mých zad, věnovala mi povzbudivý úsměv a chytila mě za ruku. Nechala jsem ji, aby mě vtáhla do domu. Když jsme vešly, uvnitř bylo ticho.

„Kde je Cole?“ Můj hlas zněl hrubě, tíživě, vůbec ne jako já. Ale alespoň jsem dokázala složit jednu větu dohromady. Byl to začátek.

„S Julianem v Chicagu. Pomáhá mu při stěhování. Domů se vrátí až zítra.“ Tessa mě vedla do kuchyně a zůstala stát před lednicí, zatímco já jsem se posadila na jednu z vysokých židlí, které stály před kuchyňským ostrůvkem.

„Pravda, na to jsem úplně zapoměla.“

Mávla rukou. „To teď taky není tak důležité. Víno, nebo čaj?“

Nad odpovědí jsem nemusela dlouho přemýšlet. „Vino. Hodně vína.“

„Hned to bude.“ Z vitríny přinesla dvě sklenky a oběma nám nalila víno.

„Díky.“ Napila jsem se velkého doušku. „Víš o tom Cole?“

„Ne. Už byl pryč, když jsi mi zavolala, a myslela jsem si, že by asi nebylo správné mu to říkat.“ Tessa si zastrčila za ucho pramen hnědých vlasů a ustaraně si mě měřila pohledem. „Co se stalo? Odkud víš, že...“ Odmlčela se a bezradně povytáhla ramena. Vyslovit to pro ni bylo zřejmě stejně tak těžké jako pro mě.

„Viděla jsem ji. V jeho posteli. Nahou. Čekala na něj, zatímco se mě ptal, jestli nechci jít na snídani, abych se nedozvěděla, jak odtamtud vyklouzne.“ Vyrasila jsem ze sebe zahořklý smích, ale v další moment mě znovu začaly pálit oči. Rychle jsem se znovu napila vína.

Tessa nadávala. Ještě nikdy jsem ji neslyšela tak nadávat. Povyprávěla jsem jí všechno. Zas tak moc toho nebylo.

O Masonovi a té ženě jsem nevěděla prakticky nic. Ani jsem nechtěla. To, že ležela nahá v jeho posteli, mi stačilo.

„Mě to tak mrzí, Ello.“ Když jsem konečně domluvila, dívala se na mě smutným očima.

„Mě taky.“ Utřela jsem si slzy z tváří a ztěžka polkla. „Bože, měl se se mnou prostě jednoduše rozejít! Vážně, proč se se mnou nerozešel?! S tím bych se vyrovnala.“ A pak mě něco napadlo a žaludek se mi převrátil. „Musím k lékaři. Abych se nechala otestovat. Pokud... Pokud spal s jednou, pak možná i s dalšími a... Do prdele!“ Ruce se mi najednou třáslly tak, že mi z prstů málem vyklouzla sklenka.

Tessa mi ji opatrně vzala a objala mě. „No tak, uklidni se. To zvládneme, ano? Můžeme jít k lékaři společně, pokud chceš. Všechno bude v pořádku.“

Opřená o její rameno jsem přikývla, ačkoli jsem právě měla pocit, jako by už nikdy nic v pořádku být nemělo.

• • •

Vzbudila jsem se díky vycházejícímu slunci, které na mou tvář sesílalo oslnivé, zářivé paprsky. S povzdechem jsem se otočila na druhou stranu, ale bylo to k ničemu. Byla jsem vzhůru.

Mžourajíc jsem otevřela oči. Nebo jsem se o to přinejmenším snažila, protože mé řasy byly kvůli zaschlým slzám totálně slepené. Hlava mi duněla, když jsem se posadila. Nebyla jsem si jistá, jestli to bylo alkoholem, nebo přemírou pláče. Možná obojím. Moc jsem brečela a moc pila. A pak ještě víc brečela.

V myšlenkách jsem se sama od sebe vrátila k Masonovi. Ten hajzl. *Kretén*. Jak mi to mohl udělat? Po všem, co jsme spolu prožili? Vztah na dálku, ta věc s mými rodiči, to všechno za poslední roky. To se to všechno nepočítalo? Znamenám *já* pro něj tak málo?

Žaludek se mi bolestivě sevřel, pravděpodobně kvůli tomu, že jsem od včerejšího rána nic nejedla. Tessa večer objednala pizzu, ale neměla jsem chuť a jen kvůli ní jsem spolkla pár soust.

Odstrčila jsem deku a vstala. Nohy jsem měla rozechvělé, ale po chvíli jsem našla rovnováhu. Bylo příliš brzo na to, aby už člověk byl vzhůru, ale věděla jsem, že stejně už nemůžu spát. Za to, že jsem včera usnula na pohovce, vděčím především vínu. Tessa se mě snažila přemluvit, abych si šla lehnout do hostinského pokoje, ale na pohovce jsem byla spokojená.

Teď jsem si přála, abych přece jen byla šla nahoru, pak by mě vycházející slunce možná neprobudilo. V obývacím pokoji totiž nebyly závěsy. Normálně také nejsou potřeba. Nikdo sem nemohl nakukovat.

Stoupala jsem si k velkému oknu a podívala se ven. Z obývacího pokoje vedly dva schody na velkou světlou verandu, na které stál pohodlný zahradní nábytek a zval ke strávení vlahého letního večera. Za ní se rozprostírala zahrada, kterou od přílehlého lesa dělila zídka porostlá břechtanem.

Za stromy vycházelo slunce, stoupalo výš a výš a halilo svět do hřejivého oranžového světla. Svět působil klidně, přívětivě a mírně.

Trhnutím jsem se odvrátila. Najednou jsem chtěla jen domů, zalézt si do své postele, zatáhnout závěsy a schovat se v temnotě, dokud to nepřestane bolet. Ať už to bylo cokoli.

Sbalila jsem si věci, napsala Tesse lístek, který jsem nechala ležet na pohovce – protože jsem si netroufala zapnout telefon a napsat jí zprávu –, a vydala se na cestu domů.

Domů. K Jamiemu. Tam patří.

Ozvalo se mé špatné svědomí, protože jsem mu včera nedala vědět a ani nepoprosila Tessu, aby to udělala za mě. Ale nemohla jsem. Něco se při myšlence, jak Jamiemu všechno říkám, v mém nitru zaseklo.

Nejspíš proto, že potom už to bude opravdovější, než to kdy bylo.

Klepala jsem se a povytáhla ramena. Nevěděla jsem, kolik bylo hodin – možná půl šesté –, ulice přede mnou byly jako po vymření. Nepotkala jsem jedinou živou duši, ani nikoho, kdo by brzy ráno venčil psa. Celé město ještě spalo.

Netrvalo dlouho, než jsem dorazila k domu, ve kterém byl vedle mého a Jamieho také byt mé sestry a *Happiness*. Otevřela jsem domovní dveře a co nejtišeji jsem se proplížila po schodech do prvního patra, abych nikoho neprobudila. Dům byl starý a při chůzi po schodech každý druhý vrzal.

Klíč lehce zarachotil, když jsem otvírala dveře. Bledé denní světlo zaplavovalo obývací pokoj a mě zaplavil pocit klidu, když jsem se podívala po známém nábytku: po mých knihovnách, které byly plné románů a květin, Jamieho klavíru, u kterého skládal písně, skoro až magické.

Nohy mě samy od sebe nesly do jeho pokoje. I když jsem předtím toužila po své posteli, teď jsem chtěla tak moc mluvit s Jamiem, všechno mu říct a nechat se jím utěšit!

Váhavě jsem zaklepala na dveře, nezaslechla jsem ale ani tiché zamručení. Jamie ještě tvrdě spal a mé svědomí mě chtělo zastavit, abych nešla dovnitř a nevzbudila ho. Ale mé zlomené srdce bylo silnější než pocity viny, a tak jsem otevřela dveře a vešla do jeho pokoje. Tak jako jsem to udělala už tisíckrát.

Ale bylo to poprvé, co se mi zastavilo srdce. Sval v mé hrudi si ještě před hlavou uvědomil, co jsem viděla.

Bylo to jiné. Samozřejmě, že to bylo jiné, a přesto to bylo absurdním způsobem naprosto stejné. Až na to, že se mi nikdy nepokusil zabránit ve vstupu do ložnice, kde ležela nahá žena v posteli, kam nepatřila.

Bylo to jiné, protože to nebyl Mason, ale Jamie.

Jamie, který měl naprosté právo ležet ve své posteli v objetí dívky.

Bylo to jiné, a přesto tak nějak stejné.

Vešla jsem dovnitř ve chvíli, která nebyla určená mně.

Najednou se mi do očí znovu vehnaly slzy. Zatracené slzy. Nevěděla jsem, proč pláču, protože nic mi nedělalo větší radost než vidět Jamieho šťastného. Ale možná právě tím to bylo.

Nebyla jsem totiž zrovna v rozpoložení, abych cítila radost. Ani kvůli svému nejlepšímu příteli.

Snažila jsem se co nejtíšeji vytratit, jako by se tenhle moment nestal, a moc se mi to nedařilo.

„Ello?“ V Jamieho hlase bylo slyšet zděšení, posadil se a byl rázem vzhůru. „Co tu děláš?“ Díval se na mě vyvalenýma očima. Pak spatřil moji ubrečenou tvář a hned věděl.

4. KAPITOLA

Jamie

Fuck.

Myslel jsem si včera, že jsem v prdeli? Očividně jsem se mylil. Teprve dneska jsem byl opravdu v prdeli.

Krátce jsem se podíval na Arii, která se se zamumláním otočila na druhou stranu, ale neprobudila se. Už týdny jsem ji před svými přáteli držel v tajnosti, protože jsem věděl, že Cassidy by se na novinku, že jsem poznal dívku, vrhla jako vyhladovělá lvice. Ovšem ta věc s Arií neměla ani v nejmenším nic společného se vztahem nebo city. Šlo jen o sex, nic víc.

Ani jsem o ní neřekl Lily, a Elle už vůbec ne. I když jsem si právě na malý okamžik přál, abych to byl udělal.

„Ello...“ Posadil jsem se a odmlčel se, protože jsem nevěděl, co mám říct. Nebyl důvod, abych se jí omlouval, přesto jsem měl omluvu na jazyku.

„Já... Mrzí mě to, nechtěla jsem tě rušit. Už jdu,“ koktala, pohledem cukala ode mě k Arii a v jejích očích se blyštěla nesnesitelná bolest, než utekla do svého pokoje.

Věděl jsem, že důvodem téhle bolesti nejsem já. Ani já, ani Aria.

Byl to Mason. Ten parchant.

To, že Ella dorazila domů dřív, než bylo v plánu, muselo mít jen jediný logický důvod. Posral to. A to pořádně... Ten parchant!

Položil jsem Arii ruku na rameno, snažil jsem se ji co nej-
jemněji probudit a zároveň jsem začínal mít špatné svědomí,
protože jsem právě chtěl jen to, aby jednoduše odešla, abych si
mohl s Ellou promluvit. Protáhla se a mžourala na mě, otoči-
la se ke mně s lenivým povzdechem a pak svou ruku nechala
klouzat po mém těle směrem dolů k rozkroku. Chytil jsem ji
za zápěstí a zastavil ji.

„Je na tebe moc brzy?“ Kolem jejích úst pohrával škádlivý
úsměv, jakákoli stopa po únavě zmizela.

Kdyby to jen bylo tím.

Zakroutil jsem hlavou. „Moje spolubydlící se právě vrátila
domů.“

Aria vyděšeně vyjekla a vylítla, pohledem kmitla ke dveřím
od mého pokoje, které za sebou Ella zcela nezavřela. „A viděla
nás?“

Z nějakého důvodu chtěla Aria naši věc držet v tajnosti stej-
ně jako já. Proč, to mi bylo jedno, pokud neměla přítele a ne-
udělala by tím ze mě pitomce. Ale přísahala mi, že je single, a já
neměl důvod o tom pochybovat.

Při myšlence na Ellu jsem protáhl obličej. „Obávám se, že
bohužel ano.“

„Do prdele!“ Aria vyskočila, posbírala si svoje věci, které le-
žely po celém mém pokoji, a zmizela tak rychle, že jsem neměl
ani příležitost se rozloučit. Tohle nebylo v plánu. Ne že bych
nějaký plán měl.

Chvilí jsem nehnutě seděl na posteli a zíral směrem do
obývacího pokoje, zatímco tlukot srdce jsem cítil až v krku.
Všechno ve mně naléhalo, abych šel za Ellou, vzal ji do náruče
a řekl jí, že všechno zase bude dobré. Ale tak jednoduché to

nebylo. Žal z lásky není nikdy jednoduchý. Mluvíím z vlastní zkušenosti.

Než jsem za ní šel, skočil jsem si do sprchy. Chtěl jsem ze svého těla opláchnout Ariinu vůni, i když jsem pochyboval o tom, že by s tím Ella měla problém, protože by si jí nejspíš vůbec nevšimla. Ale mně to vadilo. Bylo to špatné.

Když jsem nakonec zaklepal na Elliny dveře, byl jsem sice navenek čistý, ale uvnitř jsem se cítil mizerně.

Dva dny. Dva dny a všechno se vymklo z rukou.

„Pojď dál.“ Její tichý hlas zněl přidušeně, hrubě a cize. Ne jako ona.

Když jsem otevřel dveře do jejího pokoje, bylo v něm temno. Přetáhla si deku přes hlavu, ale i tak jsem slyšel její vzlykání. Matrace se prohnula, když jsem se na ni vedle ní posadil.

„Ahoj. Posuneš se kousek?“

Deka se pohnula, Ella přikývla a pak mi udělala trochu místa, abych si vedle ní mohl lehnout. Přetáhl jsem si silnou látku přes hlavu, ignoroval jsem teplo, které se pod ní už teď nahromadilo, a nahmatal její ruku.

Naše prsty se samy od sebe propletly, jako by to dělaly vždycky. Musel jsem se držet, abych si ji k sobě celou nepřítáhl.

Chvíli ani jeden z nás nevydal ani hlásku. Nechtěl jsem Ellu nutit, znal jsem ji dost dobře, abych věděl, kdy mluvit chce a kdy ne. Pak jsem ji slyšel, jak si tiše povzddechla. Otočila se na bok a přitulila se ke mně. Srdce mi poskočilo. Její kůže hřála mou. *Shit*. To není dobré. Ale pak jsem ucítil její slzy, které horké a slané kapaly na mou hrud', a objal jsem ji.

Držel jsem ji pevně, zatímco mi začala přerývavě vyprávět, co se stalo. S každým jejím slovem byla moje potřeba Masona zmlátit větší.

Co někoho přivede k tomu, aby člověka, kterého miluje, takhle podvedl? Miloval ji vůbec ještě? A pokud ne, proč neměl koule na to, aby se s ní rozešel?

„Mám letět do Dallasu a jednu mu vrazit?“ nabídl jsem se a Ella se tiše zasmála, ale její smích přešel do přidušeného vzlykání.

„Ještě nikdy ses nepral.“ Sotva jsem jí rozuměl.

„Jednou je všechno poprvé a pro tuhle rvačku bych měl každopádně dobrý důvod.“ Zatraceně dobrý důvod. Čelist mě bolela, jak silně jsem k sobě tiskl zuby.

„Díky,“ zašeptala.

„Pro tebe vždycky. Kdybych mohl cokoli udělat, řekneš mi, ano?“ Cítil jsem, jak Ella opřená o můj bok přikývla.

„Mohl bys mi povyprávět něco pěkného? Něco, co mi bude bránit v přemýšlení?“

„Co pěkného?“ Protáhl jsem obličej. Z nás dvou byla Ella vypravěčkou, já jsem žádný talent pro slova neměl. Pocity jsem dokázal zprostředkovat svou hudbou, což byl možná také způsob, jak vyprávět příběhy, ale hudba nebyla tím, co by Ella teď chtěla nebo potřebovala.

„Mhm. Mohl bys mi třeba prozradit, kdo byla ta dívka, která u tebe předtím byla.“

Zkoprněl jsem. *Ne tohle. Všechno, jen ne tohle.*

„Nikdo,“ odpověděl jsem z donucení. To rozhodně nebylo tím, o čem bych chtěl Elle říct. Ne teď, nejraději nikdy.

„Jamie...“

„Není důležitá, oukej?“ Zněl jsem jako pitomec, ale neexistoval nikdo, kdo by byl méně důležitý než Aria.

„Už věčnost sis sem žádnou dívku nevzal, samozřejmě že je důležitá,“ protestovala. „Nebo je jen záležitostí na jednu noc?“ Zněla tak skepticky, že bych se za každé jiné situace smál. Jenže v tuhle chvíli tu nebylo nic k smíchu.

„Ne, není,“ přiznal jsem. Měl jsem lhát, ale Elle jsem ještě nikdy nelhal. Zamlčoval jsem jí spoustu věcí – jako třeba své city k ní –, ale ještě nikdy jsem jí nelhal. A neměl jsem v plánu s tím zrovna teď začínat, i když by to mnohé usnadňovalo.

Tento víkend už ji někdo podvedl, a i když mi bylo jasné, že tohle bylo něco jiného, nechtěl jsem být jako Mason. Nechtěl jsem být lhář.

„To přece nedává smysl, Jamie.“ Štouchla mě do boku a popotáhla. Ale aspoň už nebrečela. „Jak to, že není záležitostí na jednu noc a zároveň není důležitá?“

„Věř mi, jde to.“ Mimovolně jsem si ji k sobě víc přitáhl a toužebně jsem si přál, aby to téma konečně nechala být. Což neudělala. Protože když jsme spolu mluvili o mně, nemusela přemýšlet o Masonovi.

„Něco takového nejde. V tvém případě. Znáš tě, Jamie.“ Chvilí váhala a při svých dalších slovech zněla tak přidušeně, že jsem věděl, že znovu začne plakat. „Proč jsi mi o ní ještě neřekl?“

Zavřel jsem oči. Nic jsem jí neřekl, protože by za mě měla radost. Opravdu by měla radost a tím by mi zlomila srdce. „Protože opravdu není důležitá. Nech to být, ano?“ prosil jsem tiše.

„Mrzí mě to, já...“ Nadechla se, její dech se chvěl. „Bylo to ode mě hloupé, nechtěla jsem tě nutit. Když o tom nechceš mluvit, je to v pohodě. Já jen... Ach, to je jedno. Povyprávíš mi... Povyprávíš mi přesto něco pěkného?“

„Že jsi to ty.“ Vtiskl jsem jí polibek do vlasů, nedokázal jsem se udržet. Do nosu mi stoupala její známá vůně po broskvích a každá buňka mého těla chtěla víc. Mnohem víc.

Snažil jsem se vši silou, abych se těchto pocitů zbavil a soustředil se na to, že člověk, kterého jsem nejvíc miloval, měl zlomené srdce.

Odkáshal jsem si a přinutil svůj hlas, aby zněl normálně. „Hmmm, dobře, něco pěkného, pěkného.“ Horečnatě jsem hledal příběh, než mi došlo, že jsem si žádný vymýšlet nemusel. „Přijali mě na prázdninový skladatelský projekt. Vzpomínáš si ještě? Na to, o čem jsme mluvili na začátku roku?“

Ella pohnula hlavou, cítil jsem, jak se na mě pronikavě dívá.
„Vůbec jsi mi neřekl, že ses přihlásil.“

„Já vím,“ povzdechl jsem si. „Mrzí mě, že jsem ti o tom neřekl. Nechtěl jsem si dělat žádné naděje, a kdybych ti o tom řekl...“

„Dělal by sis je,“ dokončila mou větu. „Není smutné, že o spoustě věcí nemluvíme, protože máme strach?“ V jejím hlase zazněl podtón, který jsem si nedokázal vysvětlit.

„Proto jsi mi včera nezavolala?“

Přikývla. „Pak by to byla pravda.“

I když jsem přesně věděl, co tím myslí, zasadilo mi ránu, že to neudělala.

„Ale to je jedno.“ Zhluboka si povzdechla. „Zpět k pěkným věcem. Přijali tě, to je skvělý, Jamie!“

Pokrčil jsem rameny, což nebylo tak docela snadné, protože mi pořád zčásti ležela na rameni, zčásti na hrudi. „Už to tak vypadá.“

„Jsem na tebe pyšná.“ Její hlas byl tichý a něžný, její dech jsem cítil na své kůži a zachvěl jsem se.

Srdce mi začalo vynechávat. *Do prdele*. Doufám, že si toho nevšimla.

„Díky.“ Byl jsem šťastný, že pod dekou nemohla vidět mou rozpačitost.

„To bylo něco pěkného.“ Slyšel jsem v jejím hlase úsměv?

„A teď? Mám ti ještě něco vyprávět, nebo by sis dala něco k jídlu? Mám nám udělat snídani?“

„Ne, myslím, že chci prostě spát.“ Tiše si povzdechla.

„Dobře.“ Čekal jsem, až mě poprosí, abych ji nechal o samotě, ale mlčela. A tak jsem vedle ní zůstal ležet a cítil, jak se její dech stává pravidelným a hlubokým.

Měl jsem odejít. Zůstat bylo hloupé. Nevšimne si, když teď vstanu a půjdu. Zraňovalo mě vedle ní ležet, aniž bych... Zavřel jsem oči. Ne, nemohl jsem jít. Nemohl jsem ji nechat samotnou.

A tak jsem u ní zůstal. Nemám tušení, jak dlouho. Až moc dlouho. Protože každá minuta, která uběhla, byla ještě nesnesitelnější než ta předešlá.

Bylo mi neskutečné horko. Ella se ke mně ve spánku tiskla, cítil jsem, jak se tu a tam otřásla, protože snila. Byla to hotová muka.

Musím odsud pryč.

Opatrně jsem sundal její ruku, která se mi zachytila do trička, a slezl jsem z její postele. Nevzbudila se, jen ze sebe vydala tichý, utrápený hlásek, kterým mi málem zlomila srdce.

Ve dveřích jsem se zastavil a přes rameno se podíval zpět k posteli. Moje oči už si dávno zvykly na temnotu, ale i kdyby ne, věděl bych, že se její rudé lokny rozprostřely po polštáři, že si o jednu ruku opřela tvář a stočila se do klubíčka.

Věděl bych to proto, že jsme spolu jako děti často spali v jednom pokoji, když jsme u sebe přespávali. To bylo ještě předtím, než jsem se do ní zamiloval. Než se všechno změnilo.

Trhl jsem sebou a tiše odešel do obývacího pokoje. Svědily mě prsty, chtěl jsem se posadit ke klavíru a vypustit všechny své pocity ven. Byl jsem jimi naprosto přehlcený, v hlavě jsem měl skoro stejný chaos jako v srdci.

Hudba mi pomáhala, když na mě všeho bylo až moc. Pak jsem nehrál podle not, nehrál jsem konkrétní skladbu, ale nechal se jednoduše vést svými pocity.

Ale nechtěl jsem Ellu probudit, a tak jsem se posadil na pohovku s knihou a čekal na to, až sama vstane.

Bylo krátce před desátou, když mi zazvonil telefon.

„Ahoj, Tesso.“ Mluvil jsem tiše, i když mě Ella nejspíš nemohla slyšet.

„Ahoj. Je u tebe?“

Vstal jsem a proplížil se do svého pokoje. Opatrně jsem za sebou zavřel dveře a posadil se na postel. „Jo. Spí.“

„Jak je jí?“ V Tessině hlase byly slyšet hluboké obavy.

„Dobře ne.“ Povzdechl jsem si a projel si volnou rukou vlasy.

„To jsem si myslela. Dáš mi vědět, kdybych mohla něco udělat, ano?“

„Dám. Tesso... díky, žes ji dostala domů.“ Při těch slovech se ve mně něco vzpouzelo.

Byl jsem Tesse opravdu vděčný z to, že dostala Ellu zpátky do Faerfaxu. Ale část mě také žárčila. Protože Ella zavolala jí, a ne mně.

Bylo to hloupé, ale nemohl jsem proti tomu nic dělat. Ovšem moje hlava už tak dlouho bojovala proti mým pocitům, že jsem si dávno zvykl cítit něco, co jsem nechtěl.

„Udělala jsem to ráda,“ odvětila Tessa dobrosrdečným hlasem, a tak nějak jsem se nedokázal zbavit podezření, že tuší, co se mi honí hlavou.

Rozloučili jsme se a šel jsem zrovna zpátky do obývacího pokoje, když někdo zaklepal na dveře. Věděl jsem, kdo venku stojí, ještě než jsem otevřel dveře.

Mason vypadal pěkně na hovno. Jako opravdu na hovno. Nic jiného si ovšem nezasloužil. Pod očima měl tmavé kruhy, byl bledý a jeho jinak řádně nastylované vlasy mu stály do všech směrů. Na sobě měl džíny a tričko, outfit, který jsem na něm viděl naposledy za dob střední školy.

Zkřížil jsem ruce na prsou a zachmuřeně se na něj podíval. „Co tady chceš?“

Mason protočil oči. „Chci s ní mluvit. Nech mě vejít, Jamie.“

„Na to zapomeň.“ Nikdy v životě bych ho nenechal vstoupit. Ne, dokud mi Ella neřekne, že ho chce vidět.

„Jamie,“ zavrčel Mason.

Jeho tón mě nerozhodil. „Spí. Takže vypadni a přijď, až sama řekne, že tě chce vidět.“

„Přestaň si ze mě dělat prdel a nech mě jít dovnitř!“ Mason se kolem mě chtěl protáhnout, ale já zvedl ruce a chytil ho za límec od trička.

„Řekl jsem, že máš vypadnout! Počkej si na to, až s tebou bude chtít mluvit. Po tom všem, cos provedl, bys mohl brát ohledy přinejmenším na tohle!“

Mason mě setřásl, v očích se mu zračila zlost. „To se ti líbí, co?“ zasyčel a překvapil mě tím natolik, že jsem na něj na pár vteřin dokázal jen perplex zírat.

„Co?“

„Víš přesně, o čem mluvím.“ Tak silně do mě strčil rukama, že jsem zavrával o dva kroky zpět.

Vřela ve mně zlost. Mason neměl žádné tušení. Naprosto o ničem. Byl prostě jen kretén.

Chvíli jsem mu chtěl hodit na hlavu všechno, co se ve mně nahromadilo od chvíle, co mi Ella před pár hodinami řekla, že na ni zapomněl a místo toho šukal s jinou.

Ale bojoval jsem s tím.

Neměl jsem k tomu žádné právo. A tak jsem mu co možná nejvíce bez výrazu opětoval jeho pohled. „Fakticky nevím, o čem to tu mluvíš, a teď vypadni!“

„Víš moc dobře, o čem mluvím,“ odpověděl a kolem jeho úst si pohrával jízlivý úsměv. „Ale ty ji nedostaneš, rozumíš? Udělal jsem chybu, ale nepřijdu o ni. Budu o ni bojovat a ty proti tomu nemůžeš nic udělat.“

Místo abych odpověděl, odstrčil jsem ho pryč a před nosem mu zabouchl dveře. Za těžkého oddechování jsem se opřel o chladné dřevo a v uších jsem slyšel šumět krev.

Mason je kretén, ale má pravdu.

Ella

Slyšela jsem Masona a Jamieho, jak se hádají. Sice jsem nerozuměla ani slovo, protože dveře do mého pokoje byly zavřené,

ale rozeznala jsem Masonův hlas. Slyšela jsem vztek v jeho hlase a věděla jsem, že za to mohl Jamie.

Bušení srdce jsem cítila až v krku, každý sval v těle se mi napjal. Zadržela jsem dech, snažila jsem se jim rozumět, ale všechno, co se ke mně dostalo, bylo přidušené mumlání.

A pak bylo najednou ticho.

Zaplavila mě úleva a nadechla jsem se. Jamie ho konečně poslal pryč. Mason určitě neodešel dobrovolně. Možná jsem k němu měla jít, mluvit s ním, ale už ve chvíli, kdy mě probudil jeho hlas, jsem se mohla sotva pohnout, byla jsem jako ochrnutá.

Později. Možná. Ale určitě ne teď. Na to jsem ještě nebyla připravená.

Otočila jsem se na druhou stranu, přetáhla si znovu deku přes hlavu a zavřela oči. Ale už jsem nemohla spát. Chybělo mi Jamieho teplo, bušení jeho srdce pod mým uchem, které mi dávalo vědět, že nejsem sama. Že existují lidé, kteří by mě nezradili.

Zasáhlo mě to znovu, když jsem pomyslela na to, jak tam ležel s tou dívkou v objetí. S dívkou, o které mi neřekl ani slovo.

Neměla jsem právo být na něj kvůli tomu naštvaná, konec-konců i já mám svá tajemství. Ale cítila jsem, že pouto mezi námi se změnilo. Což už se stalo v ten den, kdy jsem mu prozradila své největší tajemství. Jedno stéblo se přetrhlo. Dneska ho následovalo druhé.

Dvě stébla z nekonečně mnoha. Pouto mezi námi tu pořád bylo, stále bylo nerozdělitelné, ale už ne nepoškozené.

Ta myšlenka mi naháněla strach.

• • •

Nevím, jak dlouho jsem tu ležela a nic nedělala, kromě dýchání a přání, abych tenhle víkend mohla jednoduše vyškrtnout ze své hlavy, když někdo tiše zaklepal na mé dveře.